Warszawa, dnia 30 maja 2017 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Komisja Sprawiedliwości
i Praw Człowieka
***
Podkomisja nadzwyczajna
do rozpatrzenia poselskiego projektu ustawy
o zmianie ustawy − Prawo o ustroju sądów
powszechnych oraz niektórych innych ustaw
(druk nr 1491)

S P R A W O Z D A N I E
P O D K O M I S J I N A D Z W Y C Z A J N E J

Podkomisja Nadzwyczajna po rozpatrzeniu poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy − Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (druk nr 1491), przedstawia sprawozdanie o tym projekcie ustawy.

Przewodniczący Podkomisji

/-/ Andrzej Matusiewicz

Projekt

U S T A W A

z dnia ……..……2017 r.

o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw[1)]

Art. 1. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2062, 1948, 2103 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 38 i 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Sądy powszechne wykonują również inne zadania z zakresu ochrony prawnej, powierzone w drodze ustaw lub przez wiążące Rzeczpospolitą Polską prawo międzynarodowe lub prawo stanowione przez organizację międzynarodową, jeżeli z wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy ją konstytuującej wynika, że jest ono stosowane bezpośrednio.”;

2) po art. 9a dodaje się art. 9aa w brzmieniu:

„Art. 9aa. Uprawnienia Ministra Sprawiedliwości przewidziane niniejszą ustawą mogą zostać powierzone sekretarzowi stanu lub podsekretarzowi stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.”;

3) w art. 11 w § 3 skreśla się zdanie trzecie;

4) po art. 16a dodaje się art. 16b–16d w brzmieniu:

„Art. 16b. § 1. W okręgu sądowym działa koordynator do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych.

[1)] Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, ustawę z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawę z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, ustawę z dnia 28 stycznia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze, ustawę z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawę z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

§ 2. W zakresie dotyczącym współpracy międzynarodowej, prawa europejskiego i praw człowieka w sprawach cywilnych, w szczególności praw dziecka i praw rodziny koordynator do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych:

1) udziela sędziom, asesorom sądowym, referendarzom sądowym i asystentom sędziów, na ich wniosek, informacji:
   a) o zasadach i trybie uzyskania informacji o prawie i praktyce państwa obcego,
   b) z zakresu techniki pracy oraz wykonywania czynności administracji sądowej istotnych dla prawidłowego przygotowania wniosku o pomoc prawną oraz orzeczeń podlegających wzajemnemu uznawaniu,
   c) o zasadach i trybie współpracy w ramach Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych,
   d) o zasadach i trybie ustalenia organu właściwego w państwie obcym do wykonania wniosku o pomoc prawną lub udzielenie informacji dotyczącej stanu realizacji tego wniosku,
   e) o sposobie uzyskania informacji o treści standardów wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. poz. 284, z późn. zm.);
2) wspomaga osoby pełniące funkcję punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych w realizacji ich zadań;
3) informuje prezesa właściwego sądu lub przewodniczącego właściwego wydziału o celowości zorganizowania narady sędziów, asesorów sądowych i referendarzy sądowych, w szczególności w celu przedstawienia zagadnień prawnych budzących wątpliwości oraz zagadnień, w których orzecznictwo jest niejednolite, a także w celu zapewnienia przestrzegania standardów wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., oraz może brać w niej udział;

4) informuje prezesa właściwego sądu o potrzebie analizy orzecznictwa i ewentualnego wystąpienia z informacją, o której mowa w art. 22 § 1 pkt 2;
5) informuje sędziów, asesorów sądowych, referendarzy sądowych i asystentów sędziów o istotnym bieżącym orzecznictwie Sądu Najwyższego i organów międzynarodowych;
6) kontroluje aktualność informacji umieszczonych na stronach internetowych sądu.

§ 3. Koordynator do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych wykonuje zadania, o których mowa w § 2, we wszystkich sądach na obszarze właściwości danego sądu okręgowego.

§ 4. Koordynatorowi do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych, udostępnia się akta sądowe w celu wykonywania przez niego zadań, o których mowa w § 2 .

§ 5. Koordynator do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych wchodzi w skład Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

§ 6. Koordynatora do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych powołuje prezes sądu okręgowego, w drodze zarządzenia, spośród sędziów, asesorów sądowych lub referendarzy sądowych tego sądu okręgowego lub sądów rejonowych na obszarze jego właściwości wyróżniających się wiedzą z zakresu współpracy międzynarodowej, prawa europejskiego i praw człowieka w sprawach cywilnych, w szczególności praw dziecka i praw rodziny oraz wykazujących odpowiednią znajomość języków obcych.

Art. 16c. Minister Sprawiedliwości, w drodze zarządzenia, tworzy i znosi punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, działającej na podstawie decyzji Rady z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającej Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych (2001/470/WE) (Dz. Urz. UE L 174 z 27.06.2001, str. 25 i Dz. Urz. UE L z 18.06.2009, str. 26).

Art. 16d. § 1. W okręgu sądowym działa koordynator do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach karnych.

§ 2. W zakresie dotyczącym współpracy międzynarodowej, prawa europejskiego i praw człowieka w sprawach karnych koordynator do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach karnych:

1) udziela sędziom, asesorom sądowym, referendarzom sądowym i asystentom sędziów na ich wniosek informacji:
   a) o zasadach i trybie uzyskania informacji o prawie i praktyce państwa obcego,
   b) z zakresu techniki pracy oraz wykonywania czynności administracji sądowej istotnych dla prawidłowego przygotowania wniosku o pomoc prawną, europejskiego nakazu aresztowania oraz innych orzeczeń podlegających wzajemnemu uznawaniu,
   c) o zasadach i trybie współpracy w ramach Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach karnych,
   d) o zasadach i trybie ustalenia organu właściwego w państwie obcym do wykonania wniosku o pomoc prawną lub udzielenia informacji dotyczącej stanu realizacji tego wniosku,
   e) o zasadach i trybie ustalenia organu właściwego w państwie obcym do wykonania europejskiego nakazu aresztowania lub innego orzeczenia podlegającego wzajemnemu uznawaniu lub udzielenia informacji dotyczącej stanu realizacji tego nakazu lub orzeczenia,
   f) o sposobie uzyskania informacji o treści standardów wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.;
2) informuje prezesa właściwego sądu lub przewodniczącego właściwego wydziału o celowości zorganizowania narady sędziów, asesorów sądowych i referendarzy sądowych, w szczególności w celu przedstawienia zagadnień prawnych budzących wątpliwości oraz zagadnień, w których orzecznictwo jest niejednolite, a także w celu zapewnienia przestrzegania standardów wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., oraz może brać w niej udział;

3) informuje prezesa właściwego sądu o potrzebie analizy orzecznictwa i ewentualnego wystąpienia z informacją, o której mowa w art. 22 § 1 pkt 2;

4) informuje sędziów, asesorów sądowych, referendarzy sądowych i asystentów sędziów o istotnym bieżącym orzecznictwie Sądu Najwyższego i organów międzynarodowych;

5) kontroluje aktualność informacji umieszczonych na stronach internetowych sądu.

§ 3. Koordynator do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach karnych wykonuje zadania, o których mowa w § 2, we wszystkich sądach na obszarze właściwości danego sądu okręgowego.

§ 4. Koordynatorowi do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach karnych udostępnia się akta sądowe w celu wykonywania przez niego zadań, o których mowa w § 2.

§ 5. Koordynatora do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach karnych powołuje prezes sądu okręgowego, w drodze zarządzenia, spośród sędziów, asesorów sądowych lub referendarzy sądowych tego sądu okręgowego lub sądów rejonowych na obszarze jego właściwości wyróżniających się wiedzą z zakresu współpracy międzynarodowej, prawa europejskiego i praw człowieka oraz wykazujących odpowiednią znajomość języków obcych.”;

5) w art. 22a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prezes sądu apelacyjnego w sądzie apelacyjnym, a prezes sądu okręgowego w sądzie okręgowym i sądach rejonowych, działających w okręgu sądowym, ustala, po zasięgnięciu opinii kolegium właściwego sądu, najpóźniej do końca listopada każdego roku, podział czynności, który określa:

1) przydział sędziów, asesorów sądowych i referendarzy sądowych do wydziałów sądu,

2) zakres obowiązków sędziów, asesorów sądowych i referendarzy sądowych i sposób ich uczestniczenia w przydziale spraw,

3) plan dyżurów oraz zastępstw sędziów, asesorów sądowych i referendarzy sądowych

– przy uwzględnieniu specjalizacji sędziów, asesorów sądowych i referendarzy sądowych w rozpoznawaniu poszczególnych rodzajów spraw, konieczności zapewnienia właściwego rozmieszczenia sędziów, asesorów sądowych i referendarzy sądowych w wydziałach sądu i równomiernego rozłożenia ich obowiązków oraz potrzeby zagwarantowania sprawnego postępowania sądowego.”,

b) po § 4 dodaje się § 4a–4c w brzmieniu:

„§ 4a. Przeniesienie sędziego do innego wydziału lub powierzenie mu obowiązków w innym wydziale wymaga zgody sędziego.

§ 4b. Nie wymaga zgody sędziego:

1) przeniesienie do innego wydziału, w którym rozpoznaje się sprawy z tego samego zakresu;

2) powierzenie obowiązków w innym wydziale na okres do dwunastu miesięcy, jeśli żaden inny sędzia wydziału nie wyraził zgody na przeniesienie do tego wydziału lub objęcie w nim obowiązków na taki sam okres;

3) przeniesienie sędziego przydzielonego do wydziału, o którym mowa w § 2.

§ 4c. Przepisów § 4b pkt 1 i 2 nie stosuje się do sędziego, któremu w okresie ostatnich trzech lat powierzono obowiązki w innym wydziale bez jego zgody.”;

6) art. 23–25 otrzymują brzmienie:

„Art. 23. § 1. Prezesa sądu apelacyjnego powołuje Minister Sprawiedliwości spośród sędziów sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego. Po powołaniu prezesa sądu apelacyjnego Minister Sprawiedliwości przedstawia go właściwemu zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji.

§ 2. Wiceprezesa sądu apelacyjnego powołuje Minister Sprawiedliwości spośród sędziów sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego, na wniosek prezesa tego sądu.

Art. 24. § 1. Prezesa sądu okręgowego powołuje Minister Sprawiedliwości spośród sędziów sądu apelacyjnego, sądu okręgowego albo sądu rejonowego.

Po powołaniu prezesa sądu okręgowego Minister Sprawiedliwości przedstawia go właściwemu zgromadzeniu ogólnemu sędziów okręgu.

§ 2. Wiceprezesa sądu okręgowego powołuje Minister Sprawiedliwości spośród sędziów sądu apelacyjnego, sądu okręgowego albo sądu rejonowego, na wniosek prezesa tego sądu.

Art. 25. § 1. Prezesa sądu rejonowego powołuje Minister Sprawiedliwości spośród sędziów sądu okręgowego albo sądu rejonowego. Po powołaniu prezesa sądu rejonowego Minister Sprawiedliwości albo prezes przełożonego sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego przedstawia go zebraniu sędziów danego sądu rejonowego.

§ 2. Wiceprezesa sądu rejonowego powołuje Minister Sprawiedliwości spośród sędziów sądu okręgowego albo sądu rejonowego, na wniosek prezesa tego sądu.”;

7) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. § 1. Prezes i wiceprezes sądu mogą być odwołani przez Ministra Sprawiedliwości w toku kadencji w przypadku:

1) rażącego lub uporczywego niewywiązywania się z obowiązków służbowych;
2) gdy dalszego pełnienia funkcji nie da się pogodzić z innych powodów z dobrem wymiaru sprawiedliwości;
3) stwierdzenia szczególnie niskiej efektywności działań w zakresie pełnionego nadzoru administracyjnego lub organizacji pracy w sądzie lub sądach niższych;
4) złożenia rezygnacji z pełnionej funkcji.

§ 2. Odwołanie prezesa albo wiceprezesa sądu następuje po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa. Zamiar odwołania, wraz z pisemnym uzasadnieniem, Minister Sprawiedliwości przedstawia Krajowej Radzie Sądownictwa w celu uzyskania opinii.

§ 3. Występując o opinię do Krajowej Rady Sądownictwa Minister Sprawiedliwości może zawiesić prezesa albo wiceprezesa sądu w pełnieniu czynności. Przepis art. 22b § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Niewydanie opinii przez Krajową Radę Sądownictwa w terminie trzydziestu dni od dnia przedstawienia przez Ministra Sprawiedliwości zamiaru odwołania prezesa albo wiceprezesa sądu nie stoi na przeszkodzie odwołaniu.

§ 5. W przypadku złożenia przez prezesa albo wiceprezesa sądu rezygnacji z pełnionej funkcji w toku kadencji, Minister Sprawiedliwości odwołuje go bez zasięgania opinii, o której mowa w § 2.”;

8) w art. 29 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wyraża opinię o kandydatach do pełnienia w sądzie apelacyjnym funkcji albo stanowiska rzecznika prasowego oraz wyraża opinię w sprawie zwolnienia z pełnienia tej funkcji albo tego stanowiska;”;

9) w art. 31 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wyraża opinię o kandydatach do pełnienia w sądzie okręgowym funkcji albo stanowiska rzecznika prasowego oraz wyraża opinię w sprawie zwolnienia z pełnienia tej funkcji albo tego stanowiska;”;

10) w art. 33 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji, na którym ma być wyrażona opinia o informacji rocznej o działalności sądów, o której mowa w art. 37h § 1, przewodniczy sędzia wybrany na tym zgromadzeniu.”;

11) w art. 37c:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Wizytacje poszczególnych wydziałów sądu zarządza prezes sądu, o którym mowa w art. 37a § 1 i 2, stosownie do potrzeb, w szczególności przy uwzględnieniu wyników sprawowanego nadzoru administracyjnego.

§ 2. Wizytacje wydziałów sądu apelacyjnego przeprowadzają sędziowie wizytatorzy zajmujący stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.”,

b) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Wizytacje wydziałów sądu okręgowego przeprowadzają sędziowie wizytatorzy zajmujący stanowisko sędziego sądu apelacyjnego lub sądu okręgowego.”,

c) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Wizytacje wydziałów sądu rejonowego przeprowadzają sędziowie wizytatorzy zajmujący stanowisko sędziego sądu okręgowego lub sądu rejonowego.”;

12) art. 37d otrzymuje brzmienie:

„Art. 37d. § 1. Sędziego wizytatora powołuje prezes sądu apelacyjnego, na okres czterech lat, spośród sędziów posiadających co najmniej dziesięcioletni staż pracy na stanowisku sędziego. Przed powołaniem sędziego wizytatora prezes sądu apelacyjnego zasięga opinii Ministra Sprawiedliwości.

§ 2. Przy wydawaniu opinii Minister Sprawiedliwości bierze pod uwagę także względy organizacyjne, w szczególności potrzebę powoływania sędziego wizytatora w danym sądzie. Negatywna opinia Ministra Sprawiedliwości jest dla prezesa sądu apelacyjnego wiążąca.

§ 3. Jeżeli Minister Sprawiedliwości w terminie trzydziestu dni od dnia przedstawienia przez prezesa sądu apelacyjnego zamiaru powołania sędziego wizytatora nie wyda opinii, uważa się, że opinia jest pozytywna.

§ 4. Kandydatów do pełnienia funkcji sędziów wizytatorów spośród sędziów sądu okręgowego i sądu rejonowego, działających na obszarze apelacji, przedstawia prezes właściwego sądu okręgowego, po zasięgnięciu opinii kolegium właściwego sądu okręgowego.”;

13) w art. 37e:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prezes sądu apelacyjnego może zwrócić prezesowi lub wiceprezesowi sądu, działającego na obszarze apelacji, uwagę na piśmie, jeżeli stwierdzi uchybienia w zakresie kierowania sądem, sprawowania wewnętrznego nadzoru administracyjnego albo wykonywania innych czynności administracyjnych.”,

b) dodaje się § 4–8 w brzmieniu:

„§ 4. Uprawnienie, o którym mowa w § 1, przysługuje również prezesowi sądu wobec sędziego lub asesora sądowego pełniącego funkcję przewodniczącego wydziału, zastępcy przewodniczącego wydziału albo kierownika sekcji w przypadku stwierdzenia uchybienia w zakresie

sprawowania wewnętrznego nadzoru administracyjnego albo wykonywania innych czynności administracyjnych.

§ 5. Prezes lub wiceprezes sądu oraz sędzia lub asesor sądowy pełniący funkcję przewodniczącego wydziału, zastępcy przewodniczącego wydziału albo kierownika sekcji, których dotyczy zwrócona uwaga, mogą w terminie czternastu dni od dnia zwrócenia uwagi złożyć prezesowi właściwego sądu pisemne zastrzeżenie.

§ 6. W przypadku złożenia zastrzeżenia prezes sądu w terminie czternastu dni od dnia złożenia zastrzeżenia uchyla uwagę albo przekazuje sprawę do rozpoznania prezesowi sądu przełożonego, zawiadamiając sędziego lub asesora sądowego o sposobie rozpatrzenia zastrzeżenia. Prezes sądu apelacyjnego przekazuje sprawę do rozpoznania Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 7. Przepisy art. 37 § 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Zwrócenie uwagi może być połączone z obniżeniem dodatku funkcyjnego w stopniu odpowiadającym wadze uchybienia, w granicach od 15% do 50% wysokości dodatku, na okres od miesiąca do sześciu miesięcy. W razie uchylenia uwagi dokonuje się wyrównania dodatku do poprzedniej wysokości.”;

14) w art. 37g:

a) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dokonuje oceny informacji rocznych o działalności sądów, o których mowa w art. 37h § 1;”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Zarządzając przeprowadzenie czynności, o których mowa w § 2, Minister Sprawiedliwości wyznacza prezesowi sądu apelacyjnego zakres i termin ich przeprowadzenia. W uzasadnionych przypadkach Minister Sprawiedliwości może zarządzić przeprowadzenie czynności przez sędziów wizytatorów z obszaru innej apelacji lub przez służbę nadzoru, o której mowa w art. 9a § 2.”;

15) po art. 37g dodaje się art. 37ga w brzmieniu:

„Art. 37ga. § 1. Minister Sprawiedliwości może zwrócić prezesowi lub wiceprezesowi sądu apelacyjnego uwagę na piśmie, jeżeli stwierdzi uchybienia

w zakresie kierowania sądem, sprawowania wewnętrznego nadzoru administracyjnego albo wykonywania innych czynności administracyjnych i żądać usunięcia jego skutków.

§ 2. Prezes lub wiceprezes sądu apelacyjnego, którego dotyczy zwrócona uwaga, może w terminie czternastu dni od dnia zwrócenia uwagi złożyć Ministrowi Sprawiedliwości pisemne zastrzeżenie.

§ 3. W przypadku złożenia zastrzeżenia, Minister Sprawiedliwości w terminie czternastu dni od dnia złożenia zastrzeżenia uchyla uwagę albo przekazuje sprawę do rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa, zawiadamiając prezesa lub wiceprezesa sądu apelacyjnego o sposobie rozpatrzenia zastrzeżenia.

§ 4. Przepisy art. 37 § 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Zwrócenie uwagi może być połączone z obniżeniem dodatku funkcyjnego w stopniu odpowiadającym wadze uchybienia, w granicach od 15% do 50% wysokości dodatku, na okres od miesiąca do sześciu miesięcy. W razie uchylenia uwagi dokonuje się wyrównania dodatku do poprzedniej wysokości.”;

16) w art. 37h:

a) po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§ 1a. Prezes sądu okręgowego sporządza informację roczną o działalności sądów, działających na obszarze okręgu, w zakresie powierzonych mu zadań, którą przedkłada prezesowi sądu apelacyjnego, nie później niż do końca lutego każdego roku.

§ 1b. Prezes sądu rejonowego sporządza informację roczną o działalności sądu, w zakresie powierzonych mu zadań, którą przedkłada prezesowi sądu okręgowego, nie później niż do końca stycznia każdego roku.”,

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Informacja, o której mowa w § 1, podlega ocenie dokonywanej przez Ministra Sprawiedliwości. Oceny dokonuje się w terminie do końca września roku, w którym informacja została złożona.

§ 4. Informacje, o których mowa w § 1a i 1b, podlegają ocenie dokonywanej przez prezesów, którym zostały złożone. Oceny dokonuje się

w terminie do dwóch miesięcy od dnia złożenia informacji. Jeżeli żądano uzupełnienia informacji, oceny dokonuje się w terminie miesiąca od dnia uzupełnienia informacji.”,

c) dodaje się § 5–13 w brzmieniu:

„§ 5. Ocena informacji rocznej może być pozytywna z wyróżnieniem, pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniem albo negatywna.

§ 6. Niewykonanie w terminie obowiązków, o których mowa w § 1–1b, jest równoznaczne z negatywną oceną informacji, chyba że, z uwagi na szczególne okoliczności, termin zostanie przedłużony przez organ uprawniony do oceny informacji.

§ 7. Prezes sądu apelacyjnego, którego informacja została oceniona negatywnie, może w terminie czternastu dni od dnia poinformowania go o tym złożyć Ministrowi Sprawiedliwości pisemne zastrzeżenie.

§ 8. W przypadku złożenia zastrzeżenia, Minister Sprawiedliwości w terminie miesiąca od dnia złożenia zastrzeżenia zmienia ocenę albo przekazuje sprawę do rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa, zawiadamiając prezesa sądu o sposobie rozpatrzenia zastrzeżenia. Krajowa Rada Sądownictwa zmienia albo utrzymuje w mocy ocenę.

§ 9. Prezes sądu okręgowego lub sądu rejonowego, którego informacja została oceniona negatywnie, może w terminie czternastu dni od dnia poinformowania go o tym złożyć prezesowi sądu, któremu informacja została złożona, pisemne zastrzeżenie.

§ 10. W przypadku złożenia zastrzeżenia prezes sądu, któremu informacja została złożona, w terminie czternastu dni od dnia złożenia zastrzeżenia zmienia ocenę albo przekazuje sprawę do rozpoznania prezesowi sądu przełożonego. Prezes sądu apelacyjnego przekazuje sprawę do rozpoznania Ministrowi Sprawiedliwości. Prezes sądu przełożonego albo Minister Sprawiedliwości zmienia albo utrzymuje w mocy ocenę.

§ 11. Dokonanie negatywnej oceny może być połączone z obniżeniem dodatku funkcyjnego w stopniu odpowiadającym wadze uchybienia, w granicach od 15% do 50% wysokości dodatku, na okres od

miesiąca do roku. W razie zmiany oceny dokonuje się wyrównania dodatku do poprzedniej wysokości.

§ 12. Dokonanie oceny pozytywnej z wyróżnieniem może być połączone z podwyższeniem dodatku funkcyjnego do wysokości 150% maksymalnej wysokości tego dodatku wskazanej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 91 § 8, na okres do roku.

§ 13. Odpis informacji rocznej prezesa sądu okręgowego lub sądu rejonowego wraz z odpisem oceny tej informacji organ, który dokonał oceny, przekazuje do wiadomości Ministra Sprawiedliwości.”;

17) w art. 40:

a) po § 2 dodaje się § 2a i 2b w brzmieniu:

„§ 2a. W terminie czternastu dni od dnia doręczenia postanowienia zawierającego wytknięcie uchybienia, sędzia lub asesor sądowy wchodzący w skład sądu orzekającego w pierwszej instancji może wnieść odwołanie od tego postanowienia do Sądu Najwyższego.

§ 2b. Sąd Najwyższy po rozpoznaniu odwołania utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie albo uchyla je w całości lub części.”,

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Odpis prawomocnego postanowienia zawierającego wytknięcie uchybienia dołącza się do akt osobowych sędziego lub asesora sądowego. Do akt osobowych dołącza się także złożone przez sędziego lub asesora sądowego wyjaśnienia oraz odwołanie.

§ 4. Po upływie pięciu lat od dnia uprawomocnienia się postanowienia zawierającego wytknięcie uchybienia prezes sądu z urzędu zarządza usunięcie z akt osobowych dokumentów, o których mowa w § 3. Jednocześnie z usunięciem dokumentów z akt osobowych wszelkie dane dotyczące wytknięcia uchybienia usuwa się z wykazu służbowego, o którym mowa w art. 67 § 1. Jeżeli jednak w tym okresie stwierdzono kolejną oczywistą obrazę przepisów przy rozpoznawaniu sprawy przez sąd odwoławczy, skutkującą wytknięciem uchybienia, lub zwrócono uwagę w trybie art. 37 § 4, dopuszczalne jest tylko jednoczesne usunięcie wszystkich dokumentów i danych.”;

18) w art. 41:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, określi, w drodze rozporządzenia, regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych określający:

1) wewnętrzną organizację i porządek funkcjonowania sądów,

2) szczegółowe zasady przydziału spraw, w tym:

a) sposób dokonywania losowania spraw,

b) zasady ustalania składów wieloosobowych,

c) podział spraw na kategorie, w których dokonuje się losowego przydziału spraw,

d) zasady zmniejszenia przydziału spraw ze względu na pełnione funkcje i usprawiedliwione nieobecności oraz podstawy czasowego wstrzymania przydziału spraw,

e) warunki uczestniczenia w przydziale tylko niektórych kategorii spraw rozpoznawanych w wydziale,

f) zasady pełnienia dyżurów oraz rodzaje spraw podlegających przydzieleniu zgodnie z planem dyżurów,

g) zasady sporządzania planu zastępstw oraz rodzaje czynności podejmowanych zgodnie z planem zastępstw,

h) zasady podziału terytorialnego obszarów właściwości sądów opiekuńczych i nieletnich oraz przydziału tych obszarów sędziom i asesorom sądowym,

i) zasady przydziału spraw rejestrowych, wieczystoksięgowych i związanych z wykonaniem orzeczeń,

3) sposób realizacji zadań związanych z funkcjonowaniem Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach cywilnych i handlowych,

4) porządek czynności w sądach, porządek urzędowania organów sądów i wykonywania zadań sędziów i asesorów sądowych pełniących funkcje kierownicze, tok czynności administracyjnych w sprawach należących do właściwości sądów, dopuszczalne systemy i rozkład czasu urzędowania, warunki i tryb udostępniania i przesyłania akt i dokumentów z akt oraz warunki udostępniania pomieszczeń dla

uczestników postępowania, świadków i innych osób przebywających w sądach

– uwzględniając zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania oraz potrzebę zapewnienia rzetelnego wykonywania zadań powierzonych sądom.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa i po uzyskaniu zgody wyrażonej w uchwale zgromadzenia ogólnego sędziów apelacji, zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu lub zebrania sędziów sądu, może określić na zasadzie pilotażu na czas określony nieprzekraczający dwóch lat, w drodze rozporządzenia, odmienny regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych działających na obszarze danej apelacji lub danego okręgu albo danego sądu, uwzględniając zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania, potrzeby zapewnienia rzetelnego wykonywania zadań powierzonych sądom oraz konieczność zweryfikowania działania w praktyce odmiennych regulacji w tym zakresie.”;

19) w art. 47 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prezes sądu może zarządzić przydzielenie dodatkowego sędziego lub asesora sądowego do sprawy, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że będzie ona trwać czas dłuższy. W razie potrzeby można przydzielić dwóch dodatkowych sędziów lub asesorów sądowych wskazując kolejność, w której będą oni wstępować do udziału w naradzie i głosowaniu.”;

20) po art. 47 dodaje się art. 47a–47c w brzmieniu:

„Art. 47a. § 1. Sprawy są przydzielane sędziom i asesorom sądowym losowo, w ramach poszczególnych kategorii spraw, chyba że sprawa podlega przydziałowi sędziemu pełniącemu dyżur.

§ 2. Przydział spraw w ramach poszczególnych kategorii jest równy, chyba że został zmniejszony z uwagi na pełnioną funkcję, uczestniczenie w przydziale spraw innej kategorii lub z innych przyczyn przewidzianych ustawą.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do przydziału spraw referendarzom sądowym.

§ 4. Sprawy z zakresu prawa opiekuńczego i nieletnich oraz inne sprawy należące do sądu opiekuńczego mogą być przydzielane według kryterium terytorialnego. Szczególne zasady przydziału mogą zostać ustanowione także w sprawach rejestrowych, wieczystoksięgowych oraz związanych z wykonaniem orzeczeń.

§ 5. W razie przydzielenia sprawy wymagającej nadzwyczajnego nakładu pracy, sędzia sprawozdawca może zwrócić się do prezesa sądu z wnioskiem o wstrzymanie przydziału kolejnych spraw na czas określony. Prezes sądu rozpoznaje wniosek niezwłocznie. Od decyzji prezesa sądu sędziemu przysługuje odwołanie do kolegium sądu.

Art. 47b. § 1. Zmiana składu sądu może nastąpić tylko w przypadku niemożności rozpoznania sprawy w dotychczasowym składzie albo długotrwałej przeszkody w rozpoznaniu sprawy w dotychczasowym składzie. Przepis art. 47a stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli konieczne jest podjęcie czynności w sprawie, w szczególności gdy wynika to z odrębnych przepisów lub przemawia za tym wzgląd na sprawność postępowania, a skład sądu wyznaczony zgodnie z art. 47a nie może jej podjąć, czynność ta jest podejmowana przez sędziego albo skład sądu wyznaczony losowo lub zgodnie z planem zastępstw.

§ 3. Decyzje w sprawach, o których mowa w § 1 i 2, podejmuje prezes sądu albo upoważniony przez niego sędzia.

§ 4. Zmiana miejsca służbowego sędziego lub delegowanie do innego sądu nie stanowi przeszkody do podejmowania czynności w sprawach przydzielonych w dotychczasowym miejscu służbowym, aż do ich zakończenia.

§ 5. Na wniosek sędziego lub z urzędu kolegium sądu właściwe dla nowego miejsca służbowego sędziego lub miejsca jego delegowania może zwolnić sędziego z obowiązku rozpoznania części lub wszystkich spraw, w szczególności w razie znacznej odległości od tego sądu do nowego miejsca służbowego sędziego albo miejsca jego delegowania, a także przy uwzględnieniu stopnia zaawansowania rozpoznawanych spraw. Przed podjęciem uchwały kolegium sądu zasięga opinii prezesów właściwych sądów.

§ 6. Przepisy § 4 i 5 stosuje się odpowiednio w przypadku przeniesienia do innego wydziału tego samego sądu.

Art. 47c. Przewodniczący składu sądu może sprawdzić dane osobowe osób obecnych w miejscu dokonywania czynności sądowej na podstawie dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość. W przypadku odmowy poddania się sprawdzeniu tożsamości lub braku możliwości jej sprawdzenia przewodniczący składu sądu może zobowiązać taką osobę do opuszczenia miejsca dokonywania czynności sądowej.”;

21) po art. 51 dodaje się art. 51a i art. 51b w brzmieniu:

„Art. 51a. § 1. Sąd z urzędu ustala i stosuje właściwe prawo obce. Sąd może zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości o udzielenie tekstu tego prawa oraz wyjaśnienie obcej praktyki sądowej.

§ 2. Sąd może zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości również o udzielenie informacji co do istnienia wzajemności w stosunkach z państwem obcym.

§ 3. Celem ustalenia treści prawa obcego lub obcej praktyki sądowej albo istnienia wzajemności sąd może zastosować także inne środki, w tym zasięgnąć opinii biegłych.

Art. 51b. W razie wątpliwości co do istnienia przywileju lub immunitetu wynikającego z prawa międzynarodowego sąd może zwrócić się do ministra właściwego do spraw zagranicznych o informację.”;

22) po art. 53b dodaje się art. 53c w brzmieniu:

„Art. 53c. § 1. Akta sprawy udostępnia się upoważnionym podmiotom w celu i zakresie określonych w odrębnych przepisach.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może zażądać przedstawienia mu akt sprawy, w której sąd zwrócił się o udzielenie tekstu prawa obcego, wyjaśnienie obcej praktyki sądowej lub informację co do istnienia wzajemności w stosunkach z państwem obcym.

§ 3. Minister Sprawiedliwości może zażądać przedstawienia mu akt sprawy lub niezbędnych informacji w celu wykonywania zadań związanych z reprezentowaniem Rzeczypospolitej Polskiej przed sądami międzynarodowymi, komitetami traktatowymi, organizacjami międzynarodowymi lub międzynarodowymi sądami arbitrażowymi.

§ 4. Akta spraw zakończonych mogą być udostępniane jednostkom organizacyjnym prowadzącym działalność naukową lub badawczo-rozwojową

dla celów naukowych i badawczych, a także Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury dla celów dydaktycznych.”;

23) w art. 57a § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Kandydat na wolne stanowisko sędziowskie zajmujący stanowisko sędziego, prokuratora, referendarza sądowego albo asystenta sędziego, który w okresie poprzedzającym obwieszczenie był delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości lub przez niego nadzorowanej, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej albo urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych, do karty zgłoszenia dołącza także opis wykonywanych w okresie delegowania czynności wraz z opinią przełożonego.”;

24) w art. 57b § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Do oceny kwalifikacji kandydata zajmującego stanowisko sędziego sądu powszechnego, sędziego sądu administracyjnego, sędziego sądu wojskowego oraz asesora sądowego dołącza się odpisy znajdujących się w aktach osobowych prawomocnych wyroków orzekających karę dyscyplinarną oraz dokumentów, dotyczących zwrócenia uwagi lub wytknięcia uchybienia, o których mowa w art. 37 § 4 i art. 40 § 1 niniejszej ustawy, a także art. 65 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1254). Do oceny kwalifikacji kandydata zajmującego stanowisko asesora sądowego dołącza się nadto ocenę pracy, o której mowa w art. 106x.”;

25) w art. 64:

a) § 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„§ 1. Na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego może być powołany sędzia sądu powszechnego lub sądu wojskowego, który posiada co najmniej dziesięcioletni okres pracy na stanowisku sędziego lub prokuratora.

§ 1a. Na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego może być powołany również prokurator, który posiada co najmniej dziesięcioletni okres pracy na stanowisku prokuratora lub sędziego.”,

b) w § 2 pkt 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„1) wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza co najmniej przez dziesięć lat;

1a) zajmował stanowisko Prezesa, wiceprezesa, radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej przez dziesięć lat;”;

26) w art. 69:

a) w § 1 po wyrazach „sześć miesięcy” dodaje się wyrazy „i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy”,

b) po § 1a dodaje się § 1b w brzmieniu:

„§ 1b. Minister Sprawiedliwości podejmuje decyzję w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego. W przypadku niezakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego wieku, o którym mowa w § 1, sędzia pozostaje na stanowisku do czasu zakończenia tego postępowania.”,

c) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W razie wyrażenia przez Ministra Sprawiedliwości zgody, o której mowa w § 1b, sędzia może zajmować stanowisko nie dłużej niż do ukończenia 70. roku życia. Sędzia ten może w każdym czasie przejść w stan spoczynku, składając odpowiednie oświadczenie Ministrowi Sprawiedliwości.”;

27) w art. 71 uchyla się § 1;

28) po art. 71 dodaje się art. 71a–71f w brzmieniu:

„Art. 71a. § 1. Sędzia, który przez okres co najmniej sześciu miesięcy nie pełnił służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia jest obowiązany poddać się badaniu przeprowadzanemu przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w terminie nie dłuższym niż miesiąc od dnia upływu tego okresu, o ile nie powrócił do pełnienia obowiązków sędziego.

§ 2. W przypadku wydania orzeczenia o dalszej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, Minister Sprawiedliwości udziela sędziemu urlopu rehabilitacyjnego na czas nie dłuższy niż dwanaście miesięcy.

§ 3. W przypadku orzeczenia o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego przepis art. 70 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Orzeczenia, o których mowa w § 2 i 3, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych doręcza zainteresowanemu sędziemu oraz prezesowi sądu okręgowego albo sądu apelacyjnego, a także Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 5. W trakcie urlopu rehabilitacyjnego sędzia otrzymuje 75% wynagrodzenia.

Art. 71b. W trakcie urlopu rehabilitacyjnego, nie rzadziej niż co trzy miesiące od dnia wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 71a § 2, chyba że Minister Sprawiedliwości, uwzględniając przyczyny korzystania przez sędziego z urlopu rehabilitacyjnego, wyznaczy dłuższy termin, a także w terminie nie dłuższym niż miesiąc od zakończenia urlopu rehabilitacyjnego, sędzia jest obowiązany poddać się badaniu przeprowadzanemu przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który wydaje orzeczenie o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, dalszej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, albo zdolności do pełnienia obowiązków sędziego.

Art. 71c. § 1. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydane w trakcie lub po zakończeniu urlopu rehabilitacyjnego wskazuje na trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, przepis art. 70 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydane po zakończeniu urlopu rehabilitacyjnego wskazuje na dalszą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, przepis art. 70 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, po powzięciu wiadomości o zmianie stanu zdrowia sędziego, Minister Sprawiedliwości z urzędu, nie częściej niż raz na trzy miesiące i nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy, kieruje sędziego na badanie przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 4. W przypadku wydania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, po przeprowadzeniu badania, o którym mowa w § 3, orzeczenia o zdolności do pełnienia obowiązków sędziego Minister Sprawiedliwości

zgłasza Krajowej Radzie Sądownictwa potrzebę powrotu sędziego na stanowisko zajmowane poprzednio albo równorzędne, jeżeli powrót na stanowisko zajmowane poprzednio nie jest możliwy z przyczyn, o których mowa w art. 75 § 2 pkt 1, chyba że sędzia zrzeka się urzędu. Decyzję w tej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa wydaje w terminie miesiąca. Od decyzji negatywnej Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

Art. 71d. § 1. Listę lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprawnionych do przeprowadzania badań, o których mowa w art. 71a § 1, art. 71b i art. 71c § 3, ustala Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w art. 71a § 1, art.71b i art. 71c § 3, lekarza orzecznika wskazuje Minister Sprawiedliwości z listy, o której mowa w § 1.

Art. 71e. W okresie pomiędzy zakończeniem urlopu rehabilitacyjnego a przejściem w stan spoczynku albo powrotem sędziego na stanowisko zajmowane poprzednio albo równorzędne sędziemu przysługuje 75% wynagrodzenia.

Art. 71f § 1. Niepoddanie się przez sędziego badaniom przeprowadzanym przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, o których mowa w art. 71a § 1, art. 71b i art. 71c § 3, powoduje obniżenie wynagrodzenia albo uposażenia do wysokości najniższej renty z tytułu niezdolności do pracy dla osób całkowicie niezdolnych do pracy, o której mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, z późn. zm.).

§ 2. Sędzia, który nie poddał się badaniom, o których mowa w art. 71a § 1, art. 71b i art. 71c § 3, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej.

§ 3. Jeżeli sędzia lub inna osoba wykaże, że niepoddanie się badaniom, o których mowa w art. 71a § 1, art. 71b i art. 71c § 3, nastąpiło z przyczyn niezależnych od sędziego, Minister Sprawiedliwości nakazuje wypłatę sędziemu równowartości niewypłaconej części wynagrodzenia albo uposażenia. W takim przypadku postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza.”;

29) w art. 74 § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. Sędzia przeniesiony w stan spoczynku z przyczyn, o których mowa w art. 70 § 1, ma prawo powrotu na stanowisko zajmowane poprzednio albo stanowisko równorzędne poprzednio zajmowanemu, jeżeli przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.”;

30) w art. 77:

a) w § 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

„2a) w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – na wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,

2b) w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych – na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych,”,

b) § 2b otrzymuje brzmienie:

„§ 2b. Sędzia nie może łączyć funkcji orzekania z pełnieniem czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej albo urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych.”,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Sędzia delegowany na podstawie § 1 pkt 2–2b, na czas nieokreślony, może być odwołany z delegowania, względnie z niego ustąpić za trzymiesięcznym uprzedzeniem. W pozostałych przypadkach delegowania sędziego, odwołanie lub ustąpienie sędziego następuje bez zachowania okresu uprzedzenia.”;

31) w art. 78:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziemu delegowanemu do pełnienia czynności w Ministerstwie Sprawiedliwości, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej albo urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych mogą być powierzane obowiązki na stanowiskach urzędniczych, z wyłączeniem stanowiska dyrektora generalnego urzędu.”,

b) § 1b–4 otrzymują brzmienie:

„§ 1b. Do Ministerstwa Sprawiedliwości, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zagranicznych albo Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury może być delegowany jedynie sędzia wyróżniający się wysokim poziomem wiedzy prawniczej oraz wykazujący znajomość problematyki w zakresie powierzanych mu obowiązków.

§ 2. Sędzia delegowany do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych albo Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, a także do prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego przysługującego mu na zajmowanym stanowisku sędziowskim oraz dodatku za długoletnią pracę. W okresie delegowania sędzia otrzymuje dodatek funkcyjny, określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 91 § 8.

§ 3. W okresie delegowania, ze względu na charakter pracy i zakres wykonywanych zadań, sędziemu może być przyznany przez Ministra Sprawiedliwości dodatek specjalny w kwocie nieprzekraczającej łącznie 40% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego. Dodatek przyznaje się na czas określony, a w indywidualnych przypadkach – także na czas nieokreślony. Dodatek dla sędziów delegowanych do Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zagranicznych może być przyznany, na wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej albo ministra właściwego do spraw zagranicznych.

§ 4.W szczególnie uzasadnionych przypadkach dodatek specjalny może przekraczać wysokość, o której mowa w § 3.”,

c) po § 4 dodaje się § 4a i 4b w brzmieniu:

„§ 4a. W okresie delegowania do Ministerstwa Sprawiedliwości Minister Sprawiedliwości może kierować sędziego, za jego zgodą, do

udziału w różnych formach podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie problematyki dotyczącej powierzonych mu obowiązków.

§ 4b. Koszty podnoszenia kwalifikacji zawodowych, o których mowa w § 4a, są pokrywane z części budżetowej „Sprawiedliwość", której dysponentem jest Minister Sprawiedliwości.",

d) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Minister Sprawiedliwości po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa określi, w drodze rozporządzenia, tryb i szczegółowe warunki delegowania sędziów do pełnienia obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych, a także pełnienia czynności administracyjnych lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz tryb i szczegółowe warunki realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania, w tym maksymalną wysokość zwrotu kosztów faktycznie poniesionych oraz wysokość miesięcznego ryczałtu, z uwzględnieniem możliwości zróżnicowania jego wysokości w zależności od miejscowości delegowania, a także tryb, szczegółowe warunki przyznawania i zakres innych świadczeń, mając na względzie zakres świadczeń przysługujących pracownikom odbywającym podróże służbowe oraz czasowo przenoszonym.";

32) w art. 82a dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Sędzia, o ile jest to możliwe, najpóźniej na trzy dni przed rozpoczęciem szkolenia lub korzystania z innej formy doskonalenia zawodowego, zawiadamia o tym prezesa właściwego sądu, jeżeli w związku z korzystaniem z doskonalenia zawodowego będzie przebywał więcej niż dzień poza miejscowością będącą siedzibą sądu, w którym pełni służbę. Prezes sądu rejonowego zawiadamia o tym prezesa przełożonego sądu okręgowego, prezes sądu okręgowego prezesa przełożonego sądu apelacyjnego, zaś prezes sądu apelacyjnego Ministra Sprawiedliwości.";

33) po art. 83 dodaje się art. 83a w brzmieniu:

„Art. 83a. Prawo do urlopu wychowawczego sędzia, który nie pełni funkcji, może wykonywać także przez zmniejszenie przydziału spraw co najwyżej o 50% z jednoczesnym obniżeniem wynagrodzenia zasadniczego w tym samym stopniu. Do wykonywania prawa do zmniejszenia przydziału spraw stosuje się odpowiednio przepisy o urlopach wychowawczych, z tym że żądanie zmniejszenia przydziału spraw lub zmiany zakresu zmniejszenia należy złożyć za co najmniej dwumiesięcznym uprzedzeniem.”;

34) w art. 87:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziowie i dyrektorzy sądów oraz ich zastępcy są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie o stanie majątkowym dotyczy majątku osobistego oraz objętego małżeńską wspólnością majątkową. Oświadczenie to powinno zawierać w szczególności informacje o:

1) posiadanych zasobach pieniężnych;
2) posiadanych nieruchomościach i tytułach prawnych do ich posiadania;
3) posiadanych rzeczach ruchomych o wartości jednostkowej powyżej 10.000 zł;
4) posiadanych udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego;
5) posiadanych instrumentach finansowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1636) innych niż wskazane w pkt 4;
6) dochodach podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, uzyskanych w okresie roku przed dniem, na który składane jest oświadczenie, o ile ich łączna wartość przekracza 10.000 zł, i ich źródłach, z wyłączeniem dochodów uzyskanych w związku z pełnieniem urzędu na stanowisku sędziowskim albo zatrudnieniem na stanowisku dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu;
7) nabytym przez składającego oświadczenie albo jego małżonka od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, jednostek

samorządu terytorialnego, ich związków lub samorządowej osoby prawnej, mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu;

8) wierzytelnościach i zobowiązaniach pieniężnych o wartości powyżej 10.000 zł.”,

b) § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Oświadczenie, o którym mowa w § 1, sędziowie składają właściwemu terytorialnie prezesowi sądu apelacyjnego, zaś dyrektorzy sądów i ich zastępcy – Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 3. Analizy danych zawartych w oświadczeniu, o którym mowa w § 1, złożonym przez sędziego, dokonuje właściwe terytorialnie kolegium sądu apelacyjnego w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku i przedstawia jej wyniki zgromadzeniu ogólnemu sędziów apelacji. Analizy danych zawartych w oświadczeniu, o którym mowa w § 1, złożonym przez dyrektora sądu lub zastępcę dyrektora sądu dokonuje Minister Sprawiedliwości w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku.”,

c) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Oświadczenie, o którym mowa w § 1, składa się w terminie 30 dni od dnia objęcia urzędu sędziego albo powołania na stanowisko dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu, według stanu na dzień objęcia urzędu albo powołania, a następnie co roku do dnia 30 kwietnia, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, a także w terminie 30 dni od dnia opuszczenia urzędu sędziego albo odwołania ze stanowiska dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu, według stanu na dzień opuszczenia urzędu albo odwołania.”,

d) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. Oświadczenie składane w związku z objęciem urzędu sędziego albo powołaniem na stanowisko dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu nie zawiera informacji, o których mowa w § 1 pkt 6. Oświadczenie składane w związku z opuszczeniem urzędu sędziego albo odwołaniem ze stanowiska dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu zawiera informacje, o których mowa w § 1 pkt 6, za okres od 1 stycznia roku opuszczenia urzędu albo odwołania do dnia opuszczenia urzędu albo odwołania.”,

e) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Informacje zawarte w oświadczeniu, o którym mowa w § 1, są jawne, także co do imienia i nazwiska, z wyjątkiem danych adresowych, informacji o miejscu położenia nieruchomości, a także informacji umożliwiających identyfikację ruchomości. Na wniosek sędziego, dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu, który złożył oświadczenie, podmiot uprawniony do odebrania oświadczenia może zdecydować o objęciu informacji zawartych w oświadczeniu ochroną przewidzianą dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone", określoną w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, jeżeli ujawnienie tych informacji mogłoby powodować zagrożenie dla składającego oświadczenie lub osób dla niego najbliższych. Minister Sprawiedliwości jest uprawniony do zniesienia tej klauzuli w odniesieniu do oświadczeń, o których mowa w § 1, złożonych przez sędziów. W stosunku do tego uprawnienia przepisu art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych nie stosuje się.",

f) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Jeden egzemplarz oświadczenia o stanie majątkowym podmiot uprawniony do odebrania oświadczenia przekazuje do urzędu skarbowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania sędziego, dyrektora sądu lub zastępcy dyrektora sądu. Właściwy urząd skarbowy jest uprawniony do analizy danych zawartych w oświadczeniu, w tym również do porównania jego treści z treścią uprzednio złożonych oświadczeń oraz rocznych zeznań podatkowych (PIT). Jeżeli wynik analizy budzi uzasadnione wątpliwości co do legalności pochodzenia majątku ujawnionego w oświadczeniu, urząd skarbowy kieruje sprawę do właściwego postępowania, prowadzonego na podstawie odrębnych przepisów.";

35) art. 88 otrzymuje brzmienie:

„Art. 88. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza oświadczenia, o którym mowa w art. 87 § 1, zawierający szczegółowy zakres informacji zawieranych w oświadczeniu oraz klauzulę,

o której mowa w art. 87 § 9, mając na uwadze konieczność rzetelnego wykazania stanu majątkowego osób obowiązanych do składania oświadczeń.”;

36) w art. 89 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Przepis § 1 nie dotyczy żądań, wystąpień ani zażaleń kierowanych przez sędziego bezpośrednio do Krajowej Rady Sądownictwa, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Ministra Sprawiedliwości.”;

37) w art. 92 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Gratyfikację jubileuszową wypłaca się w dniu przejścia sędziego w stan spoczynku, jeżeli w tym dniu sędziemu brakuje do okresu pracy, od którego zależy nabycie prawa do gratyfikacji jubileuszowej, mniej niż dwanaście miesięcy.”;

38) w art. 94b w § 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Minister Sprawiedliwości – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prezesa sądu apelacyjnego oraz sędziego delegowanego do wykonywania czynności w Ministerstwie Sprawiedliwości, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych.”;

39) w art. 105:

a) w § 1 po wyrazach „art. 77 § 1, 6–6b i 8,” dodaje się wyrazy „art. 78 § 3,”,

b) w § 2 wyrazy „art. 69 § 1 i 2” zastępuje się wyrazami „art. 69 § 1, 1b i 2” oraz wyrazy „art. 37d § 1 i 2” zastępuje się wyrazami „art. 37d § 1 i 4”;

40) w dziale II uchyla się rozdział 2a;

41) w art. 106zg § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do asesorów sądowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 83a, art. 85–90, art. 95 i art. 97.”;

42) w art. 149a po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Prezes sądu nie ogłasza konkursu, jeśli obsadzenie zwolnionego lub przydzielonego stanowiska następuje przez przeniesienie referendarza sądowego.”;

43) w art. 151a:

a) po § 1 dodaje się § 1a–1d w brzmieniu:

„§ 1a. O wolnym stanowisku referendarza sądowego Minister Sprawiedliwości ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej. Referendarz

sądowy zainteresowany przeniesieniem na inne miejsce służbowe może w terminie siedmiu dni od dnia ogłoszenia złożyć do Ministra Sprawiedliwości wniosek o przeniesienie.

§ 1b. Jeżeli jeden lub więcej wniosków, o których mowa w § 1a, zostało złożonych wyłącznie przez referendarzy zatrudnionych na obszarze apelacji, w której ogłoszono o wolnym stanowisku, Minister Sprawiedliwości przekazuje je prezesowi właściwego sądu apelacyjnego.

§ 1c. Referendarza sądowego zatrudnionego przez co najmniej 3 lata w dotychczasowym miejscu służbowym przenosi, zgodnie z jego wnioskiem, Minister Sprawiedliwości albo prezes sądu apelacyjnego. W przypadku złożenia przez więcej niż jednego referendarza sądowego zatrudnionego przez co najmniej trzy lata w dotychczasowym miejscu służbowym wniosku o przeniesienie na to samo wolne stanowisko, prezes sądu apelacyjnego albo Minister Sprawiedliwości przenosi jednego z nich, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego, potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów, a także okoliczności wynikające z uzasadnienia wniosku.

§ 1d. W przypadku obsadzenia wolnego stanowiska przez przeniesienie referendarza sądowego na inne miejsce służbowe Minister Sprawiedliwości ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej dokonanie przeniesienia.”,

b) w § 5 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, albo na czas nieokreślony. Przepisy art. 78 § 1b, 4a i 4b stosuje się odpowiednio.”;

44) w art. 151b:

a) § 2b otrzymuje brzmienie:

„§ 2b. Poza wynagrodzeniem zasadniczym referendarzowi przysługuje dodatek za długoletnią pracę, o którym mowa w art. 91 § 7, oraz gratyfikacja jubileuszowa, na zasadach określonych w art. 92 § 3–6, a także jednorazowa odprawa w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, na zasadach określonych w przepisach o pracownikach sądów i prokuratury.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Przepisy art. 45 § 1, art. 82a, art. 83a, art. 87–89, art. 92 § 1 i 2, art. 93 oraz art. 97 § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do referendarzy, z tym że urlopu, o którym mowa w art. 93, udziela prezes sądu apelacyjnego.”;

45) w art. 155 w § 3b pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) asystent, który zajmował stanowisko asystenta sędziego przez co najmniej dziesięć lat i uzyskiwał pozytywne okresowe oceny, albo”;

46) w art. 155e w § 2 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, albo na czas nieokreślony. Przepisy art. 78 § 1b, 4a i 4b stosuje się odpowiednio.”;

47) w art. 170 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Ławnik może zostać wyznaczony do udziału w rozprawach do dwunastu dni w ciągu roku. Liczba tych dni może być zwiększona przez prezesa sądu tylko z ważnych przyczyn, a zwłaszcza w przypadku konieczności zakończenia rozprawy z udziałem tego ławnika.”;

48) w art. 171 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prezes sądu może zarządzić przydzielenie dodatkowego ławnika do sprawy, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że będzie ona trwać czas dłuższy. W razie potrzeby można przydzielić dwóch ławników dodatkowych wskazując kolejność, w której będą oni wstępować do udziału w naradzie i głosowaniu.”;

49) tytuł działu IVa otrzymuje brzmienie:

„Przetwarzanie danych osobowych, telekomunikacyjnych, pocztowych i internetowych oraz informatyzacja sądów powszechnych”;

50) po art. 175c dodaje się art. 175d–175g w brzmieniu:

„Art. 175d. Minister Sprawiedliwości w celu wykonania zadań określonych w ustawie, pełni funkcję koordynującą, o której mowa w art. 40 ust. 2 decyzji Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. Urz. UE L 205 z 7.08.2007, str. 63) i zapewnia sądom dostęp do danych, w tym do przetwarzania danych osobowych w tym systemie.

Art. 175e. § 1. Minister Sprawiedliwości może powołać koordynatora do spraw informatyzacji sądownictwa powszechnego.

§ 2. Sędziemu powołanemu do pełnienia funkcji koordynatora do spraw informatyzacji sądownictwa powszechnego przysługuje dodatek funkcyjny.

Art. 175f. § 1. Minister Sprawiedliwości może, w drodze decyzji, przyznać Skarbowi Państwa uprawnienia wynikające z autorskich praw majątkowych do programu komputerowego obsługującego sądowe systemy informatyczne, zwanego dalej „programem komputerowym”, w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań sądów.

§ 2. Decyzja, o której mowa w § 1, może zostać wydana, jeżeli zagrożona jest sprawność działania lub ciągłość funkcjonowania programu komputerowego lub systemu teleinformatycznego wykorzystującego program komputerowy, lub jeżeli zapewnienia ich sprawności działania lub ciągłości funkcjonowania wymaga ważny interes państwa lub dobro wymiaru sprawiedliwości, a porozumienie w tym zakresie z osobą, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, napotyka przeszkody.

§ 3. W decyzji, o której mowa w § 1, określa się:

1) zakres uprawnień, które mogą obejmować:
   a) korzystanie z programu komputerowego,
   b) trwałe lub czasowe zwielokrotnienie programu komputerowego w całości lub części jakimikolwiek środkami i w jakiejkolwiek formie,
   c) tłumaczenie, przystosowywanie, zmiany układu programu komputerowego lub wprowadzanie w nim jakichkolwiek innych zmian,
   d) rozpowszechnianie, w tym użyczenie lub najem, programu komputerowego lub jego kopii,
   e) zwielokrotnianie kodu lub tłumaczenie jego formy;
2) czas korzystania z uprawnień nie dłuższy niż dwadzieścia lat.

§ 4. W decyzji, o której mowa w § 1, Minister Sprawiedliwości może nałożyć na osobę, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, obowiązek wydania dokumentacji i kodów źródłowych tego programu, w tym bibliotek i instrukcji niezbędnych do osiągnięcia kodu wynikowego. W takim przypadku decyzja może określać format i formę przekazania dokumentacji i kodów źródłowych.

§ 5. Decyzji, o której mowa w § 1, może zostać nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 175g. § 1. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii biegłego, wysokość wynagrodzenia należnego osobie, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, stanowiącego ekwiwalent nabytych przez Skarb Państwa, na podstawie decyzji, o której mowa w art. 175f § 1, uprawnień wynikających z autorskich praw majątkowych do tego programu.

§ 2. Od decyzji, o której mowa w § 1, przysługuje odwołanie do sądu powszechnego.

§ 3. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, wyczerpuje wszelkie roszczenia osoby, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, względem Skarbu Państwa wynikające z przeniesienia na rzecz Skarbu Państwa uprawnień określonych w decyzji, o której mowa w art. 175f § 1.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.[2)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 1116;
2) uchyla się art. 1143.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. poz. 557, z późn. zm.[3)]) w art. 43:

1) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Fundusz może posługiwać się skrótem nazwy w brzmieniu „Fundusz Sprawiedliwości”.”;

---

2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85 i 187.

3) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 1083, z 1999 r. poz. 931, z 2000 r. poz. 701 i 1268, z 2001 r. poz. 1071 i 1194, z 2002 r. poz. 676 i 1679, z 2003 r. poz. 1061, 1380 i 1750, z 2004 r. poz. 889, 2135, 2405, 2426 i 2703, z 2005 r. poz. 1363 i 1479, z 2006 r. poz. 708 i 1648, z 2007 r. poz. 849, z 2008 r. poz. 620 i 1344, z 2009 r. poz. 39, 119, 504, 817, 911, 963, 1475, 1540 i 1589, z 2010 r. poz. 191, 227, 842 i 1228, z 2011 r. poz. 201 i 202, 654, 734, 1092, 1280 i 1431, z 2012 r. poz. 908, z 2013 r. poz. 628 i 1247, z 2014 r. poz. 287, 619 i 1707, z 2015 r. poz. 21, 396, 431, 541, 1269 i 1573 oraz z 2016 r. poz. 428 i 437.

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Fundusz jest państwowym funduszem celowym ukierunkowanym na pomoc pokrzywdzonym i świadkom, przeciwdziałanie przestępczości oraz pomoc postpenitencjarną, którego dysponentem jest Minister Sprawiedliwości, zwany dalej „dysponentem Funduszu”.”;

3) w § 8:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a–1e w brzmieniu:

„1a) pomoc, o której mowa w pkt 1, udzielaną przez jednostki zaliczane do sektora finansów publicznych;

1b) szkolenia dla organów prowadzących postępowania karne i ich pracowników podnoszące kompetencje w zakresie postępowania z osobami pokrzywdzonymi przestępstwem i świadkami oraz propagowania alternatywnych metod rozwiązywania konfliktów, w szczególności mediacji w sprawach rodzinnych, nieletnich i karnych;

1c) realizację przez jednostki sektora finansów publicznych zadań ustawowych związanych z ochroną interesów osób pokrzywdzonych przestępstwem i świadków, a także wykrywaniem i zapobieganiem przestępczości oraz likwidacją skutków pokrzywdzenia przestępstwem;

1d) finansowanie alternatywnych metod rozwiązywania konfliktów, w szczególności mediacji w sprawach rodzinnych, nieletnich i karnych;

1e) edukację z zakresu przeciwdziałania przemocy i przestępczości w szczególności funkcjonariuszy Policji i pracowników jednostek oświatowych oraz ochrony zdrowia;”,

b) pkt 2–3 otrzymują brzmienie:

„2) pomoc postpenitencjarną osobom pozbawionym wolności, zwalnianym z zakładów karnych i aresztów śledczych oraz osobom im najbliższym, udzielaną przez zawodowych kuratorów sądowych oraz Służbę Więzienną;

2a) pomoc psychologiczną świadkom i osobom im najbliższym;

3) pomoc postpenitencjarną osobom, o których mowa w pkt 2, udzielaną przez podmioty wymienione w art. 38 § 1, z wyłączeniem osób godnych zaufania;”,

c) w pkt 4:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„działalność podejmowaną lub powierzoną przez dysponenta Funduszu, mającą na celu wsparcie i rozwój systemu pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem i świadkom oraz pomocy postpenitencjarnej, a także przeciwdziałanie przyczynom przestępczości, w szczególności na:”,

– lit. b–d otrzymują brzmienie:

„b) podejmowanie przedsięwzięć o charakterze edukacyjnym i informacyjnym, w tym dotyczących przyczyn i uwarunkowań przestępczości oraz jej zapobiegania,

c) pokrywanie kosztów związanych z organizowaniem i prowadzeniem kształcenia, studiów podyplomowych, kursów dokształcających i szkoleń,

d) podejmowanie, organizowanie i zlecanie badań naukowych i prac rozwojowych oraz współpracy z innymi jednostkami w tym zakresie, dotyczących sytuacji oraz potrzeb osób pokrzywdzonych przestępstwem, świadków oraz osób skazanych, a także przyczyn i uwarunkowań przestępczości oraz jej zapobiegania,”,

– dodaje się lit. e–g w brzmieniu:

„e) promowanie systemu pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem i świadkom oraz pomocy postpenitencjarnej,

f) upowszechnianie wiedzy na temat praw osób pokrzywdzonych przestępstwem oraz alternatywnych metod rozwiązywania konfliktów, w szczególności mediacji w sprawach rodzinnych, nieletnich i karnych,

g) działania wspierające rodziny zagrożone dysfunkcyjnością, w szczególności w zakresie profilaktyki i terapii uzależnień oraz współuzależnień i rozwiązywania konfliktów w rodzinie.”;

4) § 9–11 otrzymują brzmienie:

„§ 9. Powierzenie realizacji zadań, o których mowa w § 8 pkt 1, 1b, 1d i 2a–4, jednostkom niezaliczanym do sektora finansów publicznych odbywa się w trybie otwartego konkursu ofert.

§ 9a. Do realizacji pomocy prawnej i psychologicznej osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz pomocy psychologicznej świadkom na terenie sądu, jednostki organizacyjnej prokuratury lub jednostki organizacyjnej Policji wymagana jest zgoda prezesa sądu, kierownika jednostki organizacyjnej prokuratury bądź komendanta jednostki organizacyjnej Policji. Podmiot przystępujący do otwartego konkursu ofert dołącza do oferty dokument potwierdzający tę zgodę.

§ 10. Dysponent Funduszu, udzielając dotacji celowej, zwanej dalej „dotacją”, na realizację w trybie otwartego konkursu ofert zadań, o których mowa w § 8 pkt 1, 1b, 1d i 2a–4, zawiera z jednostką niezaliczaną do sektora finansów publicznych umowę o treści ustalonej przez dysponenta Funduszu.

§ 11. Jednostki niezaliczane do sektora finansów publicznych, z którymi została zawarta umowa, są obowiązane do prowadzenia wyodrębnionej ewidencji księgowej otrzymanych środków i dokonywanych z tych środków wydatków oraz posiadania odrębnego rachunku bankowego przeznaczonego tylko do obsługi tych środków.”;

5) § 15 i 15a otrzymują brzmienie:

„§ 15. W przypadku wykorzystania dotacji niezgodnie z przeznaczeniem lub pobranych nienależnie lub w nadmiernej wysokości stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.) dotyczące dotacji udzielonych z budżetu państwa.

§ 15a. Podmioty które wykorzystały niezgodnie z przeznaczeniem nie więcej niż 10 % przyznanych środków w ramach dotacji nie mogą brać udziału w otwartym konkursie ofert do dnia zwrotu środków wraz z odsetkami.”;

6) po § 15a dodaje się § 15b w brzmieniu:

„§ 15b. Podmioty które wykorzystały niezgodnie z przeznaczeniem co najmniej 10% przyznanych im środków w ramach dotacji nie mogą brać

udziału w otwartym konkursie ofert do dnia zwrotu środków wraz z odsetkami i przez następne 12 miesięcy od tego dnia.”;

7) po § 18 dodaje się § 18a w brzmieniu:

„§ 18a. Koszty obsługi Funduszu są pokrywane ze środków tego Funduszu.”;

8) w § 19:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) tryb udzielania pomocy osobom pozbawionym wolności, zwalnianym z zakładów karnych i aresztów śledczych oraz osobom im najbliższym,”,

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) warunki finansowania wydatków, o których mowa w § 8 pkt 1a–1e, 2a i 4, tryb składania wniosków oraz przekazywania środków,”.

Art. 4. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 351;

2) w art. 517e w § 3 skreśla się wyrazy „„art. 351 § 1”.

Art. 5. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 358, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Prezesa sądu wojskowego i jego zastępcę powołuje, spośród sędziów sądów wojskowych, Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.”,

b) uchyla się § 4,

c) w § 5:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Prezes sądu wojskowego i jego zastępca mogą być odwołani przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej w toku kadencji w przypadku:”,

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) rażącego lub uporczywego niewywiązywania się z obowiązków służbowych;”,

– dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:

„3) stwierdzenia szczególnie niskiej efektywności działań w zakresie pełnionego nadzoru administracyjnego lub organizacji pracy w sądzie lub sądach niższych;

4) złożenia rezygnacji z pełnionej funkcji.”,

d) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Odwołanie prezesa sądu wojskowego albo jego zastępcy następuje po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa. Zamiar odwołania, wraz z pisemnym uzasadnieniem, Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej przedstawia Krajowej Radzie Sądownictwa w celu uzyskania opinii.”,

e) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:

„§ 6a. Występując o opinię do Krajowej Rady Sądownictwa Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej może zawiesić prezesa sądu wojskowego albo jego zastępcę w pełnieniu czynności. Przepis art. 22b § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio.”,

f) § 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„§ 7. Niewydanie opinii przez Krajową Radę Sądownictwa w terminie 30 dni od dnia przedstawienia przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej zamiaru odwołania prezesa sądu wojskowego albo jego zastępcy nie stoi na przeszkodzie odwołaniu.

§ 8. W przypadku złożenia przez prezesa sądu wojskowego albo jego zastępcę rezygnacji z pełnionej funkcji w toku kadencji, Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej odwołuje go bez zasięgania opinii, o której mowa w § 6.”;

2) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. § 1. Prezes wojskowego sądu okręgowego jest powoływany na okres 4 lat i nie może być ponownie powołany do pełnienia funkcji prezesa lub jego zastępcy w tym sądzie przed upływem 4 lat od dnia zakończenia kadencji.

§ 2. Zastępca prezesa wojskowego sądu okręgowego jest powoływany na okres 4 lat i nie może być ponownie powołany do pełnienia tej samej funkcji w tym sądzie przed upływem 4 lat od dnia zakończenia kadencji.

§ 3. Prezes wojskowego sądu garnizonowego jest powoływany na okres 4 lat, najwyżej na dwie kolejne kadencje, i nie może być powołany do pełnienia funkcji prezesa lub jego zastępcy przed upływem 4 lat od dnia zakończenia pełnienia tej funkcji.

§ 4. Zastępca prezesa wojskowego sądu garnizonowego jest powoływany na okres 4 lat, najwyżej na 2 kolejne kadencje.

§ 5. W przypadku podziału sądu lub połączenia sądów, przy obejmowaniu funkcji prezesa sądu wojskowego albo jego zastępcy w sądzie utworzonym wskutek podziału lub połączenia, do okresu kadencji zalicza się okres pełnienia takiej samej funkcji w sądzie, który uległ podziałowi lub połączeniu.”;

3) w art. 12 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kolegium wojskowego sądu okręgowego, zwane dalej „kolegium”, składa się z prezesa wojskowego sądu okręgowego oraz 6 członków, w tym 3 sędziów wojskowego sądu okręgowego i 3 sędziów wojskowych sądów garnizonowych, wybranych przez Zgromadzenie spośród sędziów orzekających w sądach działających na obszarze właściwości wojskowego sądu okręgowego.”;

4) w art. 28:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziowie są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie o stanie majątkowym dotyczy majątku osobistego oraz objętego małżeńską wspólnością majątkową. Oświadczenie to powinno zawierać w szczególności informacje o:

1) posiadanych zasobach pieniężnych;
2) posiadanych nieruchomościach i tytułach prawnych do ich posiadania;
3) posiadanych rzeczach ruchomych o wartości jednostkowej powyżej 10.000 zł;
4) posiadanych udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego;

5) posiadanych instrumentach finansowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1636) innych niż wskazane w pkt 4;

6) dochodach podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, uzyskanych w okresie roku przed dniem, na który składane jest oświadczenie, o ile ich łączna wartość przekracza 10.000 zł, i ich źródłach, z wyłączeniem dochodów uzyskanych w związku z pełnieniem urzędu na stanowisku sędziowskim;

7) nabytym przez składającego oświadczenie albo jego małżonka od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, jednostek samorządu terytorialnego, ich związków lub samorządowej osoby prawnej, mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu;

8) wierzytelnościach i zobowiązaniach pieniężnych o wartości powyżej 10.000 zł.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Oświadczenie, o którym mowa w § 1, składa się w terminie 30 dni od dnia objęcia urzędu sędziego, według stanu na dzień objęcia urzędu, a następnie co roku do dnia 30 kwietnia, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, a także w terminie 30 dni od dnia opuszczenia urzędu sędziego, według stanu na dzień opuszczenia urzędu.”,

c) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. Oświadczenie składane w związku z objęciem urzędu sędziego nie zawiera informacji, o których mowa w § 1 pkt 6. Oświadczenie składane w związku z opuszczeniem urzędu sędziego zawiera informacje, o których mowa w § 1 pkt 6, za okres od dnia 1 stycznia roku opuszczenia urzędu do dnia opuszczenia urzędu.”;

5) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. Do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 28, stosuje się odpowiednio formularz, którego wzór określony jest w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 88 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2016 r. poz. 1138, z późn. zm.) po art. 17c dodaje się art. 17d i art. 17e w brzmieniu:

„Art. 17d. 1. Minister Sprawiedliwości może, w drodze decyzji, przyznać Skarbowi Państwa uprawnienia wynikające z autorskich praw majątkowych do programu komputerowego obsługującego komornicze systemy informatyczne, zwanego dalej „programem komputerowym", w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań komorników sądowych.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, może zostać wydana, jeżeli zagrożona jest sprawność działania lub ciągłość funkcjonowania programu komputerowego lub systemu teleinformatycznego wykorzystującego program komputerowy, lub jeżeli zapewnienia ich sprawności działania lub ciągłości funkcjonowania wymaga ważny interes państwa lub dobro wymiaru sprawiedliwości, a porozumienie w tym zakresie z osobą, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, napotyka przeszkody.

3. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się:

1) zakres uprawnień, które mogą obejmować:
   a) korzystanie z programu komputerowego,
   b) trwałe lub czasowe zwielokrotnienie programu komputerowego w całości lub części jakimikolwiek środkami i w jakiejkolwiek formie,
   c) tłumaczenie, przystosowywanie, zmiany układu programu komputerowego lub wprowadzanie w nim jakichkolwiek innych zmian,
   d) rozpowszechnianie, w tym użyczenie lub najem, programu komputerowego lub jego kopii,
   e) zwielokrotnianie kodu lub tłumaczenie jego formy;
2) czas korzystania z uprawnień nie dłuższy niż 20 lat.

4. W decyzji, o której mowa w ust. 1, Minister Sprawiedliwości może nałożyć na osobę, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, obowiązek wydania dokumentacji i kodów źródłowych tego programu, w tym bibliotek i instrukcji niezbędnych do osiągnięcia kodu

wynikowego. W takim przypadku decyzja może określać format i formę przekazania dokumentacji i kodów źródłowych.

5. Decyzji, o której mowa w ust. 1, może zostać nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 17e. 1. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii biegłego, wysokość wynagrodzenia należnego osobie, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, stanowiącego ekwiwalent nabytych przez Skarb Państwa, na podstawie decyzji, o której mowa w art. 17d ust. 1, uprawnień wynikających z autorskich praw majątkowych do tego programu.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do sądu powszechnego.

3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, wyczerpuje wszelkie roszczenia osoby, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, względem Skarbu Państwa wynikające z przeniesienia na rzecz Skarbu Państwa uprawnień określonych w decyzji, o której mowa w art. 17d ust. 1.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1254, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 31:
   a) uchyla się § 3,
   b) § 5 otrzymuje brzmienie:

      „§ 5. W sprawach przeniesienia sędziego w stan spoczynku, o którym mowa w § 1 i 4, podejmuje uchwałę Krajowa Rada Sądownictwa, na wniosek sędziego albo Kolegium Sądu Najwyższego.”;

2) po art. 32 dodaje się art. 32a–32f w brzmieniu:

„Art. 32a. § 1. Sędzia, który przez okres co najmniej 6 miesięcy nie pełnił służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia jest obowiązany poddać się badaniu przeprowadzanemu przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w terminie nie dłuższym niż miesiąc od dnia upływu tego okresu, o ile nie powrócił do pełnienia obowiązków sędziego.

§ 2. W przypadku wydania orzeczenia o dalszej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, Prezydent

Rzeczypospolitej Polskiej udziela sędziemu urlopu rehabilitacyjnego na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.

§ 3. W przypadku wydania orzeczenia o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego przepis art. 31 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Orzeczenia, o których mowa w § 2 i 3, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych doręcza zainteresowanemu sędziemu oraz Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, a także Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. W trakcie urlopu rehabilitacyjnego sędzia otrzymuje 75% wynagrodzenia.

Art. 32b. W trakcie urlopu rehabilitacyjnego, nie rzadziej niż co 3 miesiące od dnia wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 32a § 2, chyba że Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, uwzględniając przyczyny korzystania przez sędziego z urlopu rehabilitacyjnego, wyznaczy dłuższy termin, a także w terminie nie dłuższym niż miesiąc od zakończenia urlopu rehabilitacyjnego, sędzia jest obowiązany poddać się badaniu przeprowadzanemu przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który wydaje orzeczenie o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, dalszej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, albo zdolności do pełnienia obowiązków sędziego.

Art. 32c. § 1. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydane w trakcie lub po zakończeniu urlopu rehabilitacyjnego wskazuje na trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego przepis art. 31 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydane po zakończeniu urlopu rehabilitacyjnego wskazuje na dalszą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego przepis art. 31 § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, po powzięciu wiadomości o zmianie stanu zdrowia sędziego Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej z urzędu, nie częściej niż raz na 3 miesiące i nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy, kieruje sędziego na badanie przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 4. W przypadku wydania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, po przeprowadzeniu badania, o którym mowa w § 3, orzeczenia o zdolności do pełnienia obowiązków sędziego Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej zgłasza Krajowej Radzie Sądownictwa potrzebę powrotu sędziego na stanowisko zajmowane poprzednio, chyba że sędzia zrzeka się urzędu. Decyzję w tej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa wydaje w terminie miesiąca. Od decyzji negatywnej Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

Art. 32d. W przypadkach, o których mowa w art. 32a § 1, art. 32b i art. 32c § 3, lekarza orzecznika wskazuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej z listy, o której mowa w art. 71d § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Art. 32e. W okresie pomiędzy zakończeniem urlopu rehabilitacyjnego a przejściem w stan spoczynku albo powrotem sędziego na stanowisko zajmowane poprzednio sędziemu przysługuje 75% wynagrodzenia.

Art. 32f. § 1. Niepoddanie się przez sędziego badaniom przeprowadzanym przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, o których mowa w art. 32a § 1, art. 32b i art. 32c § 3, powoduje obniżenie wynagrodzenia albo uposażenia do wysokości najniższej renty z tytułu niezdolności do pracy dla osób całkowicie niezdolnych do pracy, o której mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, z późn. zm.).

§ 2. Sędzia, który nie poddał się badaniom, o których mowa w art. 32a § 1, art. 32b i art. 32c § 3, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej.

§ 3. Jeżeli sędzia lub inna osoba wykaże, że niepoddanie się badaniom, o których mowa w art. 32a § 1, art. 32b i art. 32c § 3, nastąpiło z przyczyn niezależnych od sędziego, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nakazuje wypłatę sędziemu równowartości niewypłaconej części wynagrodzenia albo uposażenia. W takim przypadku postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza.”;

3) w art. 45 uchyla się § 4.

Art. 8. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 371, z późn. zm.[4)]) w art. 66:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 1 ust. 3, art. 2, art. 22, art. 23, art. 28 ust. 1 i 2, art. 29–32, art. 39, art. 41–46, art. 47 ust. 1–4, 6 i 7 oraz art. 48–50 stosuje się odpowiednio do państwowych jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Sprawiedliwości, prowadzących działalność naukową i badawczo-rozwojową (jednostka organizacyjna).”;

2) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Dyrektora, jego zastępców, głównego księgowego oraz pracownika naukowego w okresie trwania stosunku pracy obowiązuje zakaz prowadzenia działalności konkurencyjnej wobec jednostki organizacyjnej, jeżeli zakaz ten został określony w odrębnej umowie.

5. Do zakazu, o którym mowa w ust. 4, stosuje się przepisy art. 101^1, art. 101^3 i art. 101^4 Kodeksu pracy.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 976 i 2261) w art. 39 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. O złożeniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, Przewodniczący zawiadamia w terminie 14 dni Ministra Sprawiedliwości.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 177, 1579, 2103, 2149 i 2261) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 12 dodaje się art. 12a i art. 12b w brzmieniu:

„Art. 12a. § 1. Minister Sprawiedliwości może, w drodze decyzji, przyznać Skarbowi Państwa uprawnienia wynikające z autorskich praw majątkowych do programu komputerowego obsługującego prokuratorskie systemy informatyczne, zwanego dalej „programem komputerowym”, w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań prokuratury.

§ 2. Decyzja, o której mowa w § 1, może zostać wydana, jeżeli zagrożona jest sprawność działania lub ciągłość funkcjonowania programu

---

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 1079, 1311 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 202.

komputerowego, lub systemu teleinformatycznego wykorzystującego program komputerowy, lub jeżeli zapewnienia ich sprawności działania lub ciągłości funkcjonowania wymaga ważny interes państwa lub dobro wymiaru sprawiedliwości, a porozumienie w tym zakresie z osobą, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, napotyka przeszkody.

§ 3. W decyzji, o której mowa w § 1, określa się:

1) zakres uprawnień, które mogą obejmować:
   a) korzystanie z programu komputerowego,
   b) trwałe lub czasowe zwielokrotnienie programu komputerowego w całości lub części jakimikolwiek środkami i w jakiejkolwiek formie,
   c) tłumaczenie, przystosowywanie, zmiany układu programu komputerowego lub wprowadzanie w nim jakichkolwiek innych zmian,
   d) rozpowszechnianie, w tym użyczenie lub najem, programu komputerowego lub jego kopii,
   e) zwielokrotnianie kodu lub tłumaczenie jego formy;
2) czas korzystania z uprawnień nie dłuższy niż 20 lat.

§ 4. W decyzji, o której mowa w § 1, Minister Sprawiedliwości może nałożyć na osobę, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, obowiązek wydania dokumentacji i kodów źródłowych tego programu, w tym bibliotek i instrukcji niezbędnych do osiągnięcia kodu wynikowego. W takim przypadku decyzja może określać format i formę przekazania dokumentacji i kodów źródłowych.

§ 5. Decyzji, o której mowa w § 1, może zostać nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 12b. § 1. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii biegłego, wysokość wynagrodzenia należnego osobie, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, stanowiącego ekwiwalent nabytych przez Skarb Państwa, na podstawie decyzji, o której mowa w art. 12a § 1, uprawnień wynikających z autorskich praw majątkowych do tego programu.

§ 2. Od decyzji, o której mowa w § 1, przysługuje odwołanie do sądu powszechnego.

§ 3. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, wyczerpuje wszelkie roszczenia osoby, której przysługują autorskie prawa majątkowe do programu komputerowego, względem Skarbu Państwa wynikające z przeniesienia na rzecz Skarbu Państwa uprawnień określonych w decyzji, o której mowa w art. 12a § 1.”;

2) w art. 43 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Krajowa Rada Prokuratorów uchwala zbiór zasad etyki zawodowej prokuratorów i czuwa nad ich przestrzeganiem.”;

3) w art. 104:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prokuratorzy są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie o stanie majątkowym dotyczy majątku osobistego oraz objętego małżeńską wspólnością majątkową. Oświadczenie to powinno zawierać w szczególności informacje o:

1) posiadanych zasobach pieniężnych;
2) posiadanych nieruchomościach i tytułach prawnych do ich posiadania;
3) posiadanych rzeczach ruchomych o wartości jednostkowej powyżej 10.000 zł;
4) posiadanych udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego;
5) posiadanych instrumentach finansowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1636) innych niż wskazane w pkt 4;
6) dochodach podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, uzyskanych w okresie roku przed dniem, na który składane jest oświadczenie, o ile ich łączna wartość przekracza 10.000 zł, i ich źródłach, z wyłączeniem dochodów uzyskanych w związku z zajmowaniem stanowiska prokuratora;
7) nabytym przez składającego oświadczenie albo jego małżonka od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, jednostek

samorządu terytorialnego, ich związków lub samorządowej osoby prawnej, mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu;

8) wierzytelnościach i zobowiązaniach pieniężnych o wartości powyżej 10.000 zł.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Oświadczenie, o którym mowa w § 1, składa się w terminie 30 dni od dnia objęcia stanowiska prokuratora, według stanu na dzień jego objęcia, a następnie co roku do dnia 30 kwietnia, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, a także w terminie 30 dni od dnia opuszczenia stanowiska prokuratora, według stanu na dzień jego opuszczenia.”,

c) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. Oświadczenie składane w związku z objęciem stanowiska prokuratora nie zawiera informacji, o których mowa w § 1 pkt 6. Oświadczenie składane w związku z opuszczeniem stanowiska prokuratora zawiera informacje, o których mowa w § 1 pkt 6, za okres od dnia 1 stycznia roku opuszczenia stanowiska do dnia jego opuszczenia.”;

4) art. 105 otrzymuje brzmienie:

„Art. 105. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza oświadczenia, o którym mowa w art. 104 § 1, zawierający szczegółowy zakres informacji zawieranych w oświadczeniu oraz klauzulę, o której mowa w art. 104 § 6, mając na uwadze konieczność rzetelnego wykazania stanu majątkowego osób obowiązanych do składania oświadczeń.”;

5) po art. 106 dodaje się art. 106a w brzmieniu:

„Art. 106a. § 1. Prokurator Generalny może delegować:

1) prokuratora Głównej Komisji do oddziałowej komisji;

2) prokuratora oddziałowej komisji do innej oddziałowej komisji lub Głównej Komisji.

§ 2. Do delegowania prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej stosuje się odpowiednio przepisy o delegowaniu prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury do innej jednostki organizacyjnej prokuratury.”;

6) w art. 127 w § 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Do prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 69–71f, art. 73, art. 74, art. 76, art. 85 § 4, art. 99–102 i art. 104 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. 178 i 2103) po art. 64 dodaje się art. 64a w brzmieniu:

„Art. 64a. Do przewinień dyscyplinarnych popełnionych przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, stosuje się przepisy o przedawnieniu karalności przewinień dyscyplinarnych w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 437 i 2103) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:
   a) uchyla się pkt 5,
   b) uchyla się pkt 81,
   c) uchyla się pkt 109;
2) w art. 28 skreśla się wyrazy „, z wyjątkiem art. 1 pkt 5, 81 i 109, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 38) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:
   a) w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:
      „a) § 1 otrzymuje brzmienie:
         „§ 1. Sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 60 roku życia w przypadku kobiety, a z dniem ukończenia 65 roku życia w przypadku mężczyzny, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Ministrowi Sprawiedliwości wolę dalszego zajmowania stanowiska

i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie.”,”,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w art. 100:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziemu, który został przeniesiony w stan spoczynku, w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych, przysługuje do czasu osiągnięcia wieku 60 lat w przypadku kobiety, a 65 lat w przypadku mężczyzny, uposażenie w wysokości wynagrodzenia pobieranego na ostatnio zajmowanym stanowisku.”,

b) § 4a i 4b otrzymują brzmienie:

„§ 4a. W przypadku, o którym mowa w § 1, sędzia w stanie spoczynku otrzymuje jednorazową odprawę z chwilą osiągnięcia wieku 60 lat w przypadku kobiety, a 65 lat w przypadku mężczyzny.

§ 4b. Sędziemu, który powrócił na stanowisko poprzednio zajmowane albo stanowisko równorzędne poprzednio zajmowanemu w trybie art. 71c § 4 albo art. 74 § 1a, w razie przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku przysługuje jednorazowa odprawa w kwocie stanowiącej różnicę między wysokością odprawy wyliczonej na dzień przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku a wysokością odprawy wypłaconej. W przypadku, o którym mowa w § 1, odprawa przysługuje z chwilą osiągnięcia wieku 60 lat w przypadku kobiety, a 65 lat w przypadku mężczyzny.”.”;

2) w art. 8 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w § 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) po ukończeniu 60 roku życia przez kobietę, a 65 roku życia przez mężczyznę.”;”;

3) w art. 16 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) w art. 43 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Krajowa Rada Prokuratorów opiniuje wnioski o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 60 roku życia przez kobietę, a 65 roku życia przez mężczyznę.”;

2) w art. 127:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Prokurator może nadal zajmować stanowisko po ukończeniu 60 roku życia przez kobietę, a 65 roku życia przez mężczyznę, jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, Krajowej Rady Prokuratorów oraz właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora.”,

b) w § 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Wniosek i zaświadczenie, o których mowa w § 2, składa się Prokuratorowi Generalnemu najpóźniej na 6 miesięcy przed ukończeniem 60 roku życia przez kobietę, a 65 roku życia przez mężczyznę.”.”;

4) w art. 26 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sędzia, który najpóźniej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy ukończył 60. rok życia w przypadku kobiety, a 65. rok życia w przypadku mężczyzny lub którym w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pozostało mniej niż 6 miesięcy do ukończenia odpowiednio 60. albo 65. roku życia, przechodzą w stan spoczynku z dniem następującym po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że przed tą datą złożą oświadczenie i zaświadczenie, o których mowa w art. 69 § 1 ustawy, o której mowa w art. 7, lub takie oświadczenie i zaświadczenie złożyli na podstawie przepisów dotychczasowych.”;

5) w art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prokurator, który najpóźniej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy ukończył 60. rok życia w przypadku kobiety, a 65. rok życia w przypadku mężczyzny, lub którym w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pozostało

mniej niż 6 miesięcy do ukończenia odpowiednio 60. albo 65. roku życia, przechodzą w stan spoczynku z dniem następującym po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że w tym terminie złożą wniosek i zaświadczenie, o których mowa w art. 127 § 2 ustawy, o której mowa w art. 16, lub taki wniosek i takie zaświadczenie złożyli na podstawie przepisów dotychczasowych.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2103) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Do oświadczeń majątkowych sędziów złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że do oświadczeń złożonych według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. stosuje się przepisy:

1) art. 87 § 6 i 6a ustawy zmienianej w art. 1,
2) art. 10 ust. 3a i 3b ustawy zmienianej w art. 2,
3) art. 28 § 5 i 5a ustawy zmienianej w art. 3

– w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”.

Art. 15. Do osób, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zgłosiły swoją kandydaturę na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, stosuje się przepis art. 64 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 16. Umowy, o których mowa w art. 28 ust. 3 i art. 47 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 8, zawarte z pracownikami państwowych jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Sprawiedliwości, prowadzących działalność naukową i badawczo-rozwojową przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność.

Art. 17. Przepisów art. 69 § 1b i 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się do sędziów, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oświadczyli Ministrowi Sprawiedliwości wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawili zaświadczenie stwierdzające, że są zdolni, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, o ile oświadczenie i zaświadczenie zostały złożone nie wcześniej niż na 12 miesięcy przed dniem osiągnięcia wieku, z którego ukończeniem sędzia przechodzi w stan spoczynku.

Art. 18. 1. Prezesi i wiceprezesi sądów powołani na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, mogą zostać odwołani przez Ministra Sprawiedliwości, w okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, bez zachowania wymogów określonych w art. 27 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Prezesi sądów apelacyjnych i sądów okręgowych powołani na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zaś prezesi sądów apelacyjnych i sądów okręgowych powołani po raz pierwszy na podstawie art. 23 i art. 24 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w okresie 6 miesięcy od dnia powołania, dokonają przeglądu stanowisk funkcyjnych przewodniczących wydziałów, zastępców przewodniczących wydziałów, kierowników sekcji, a także sędziów wizytatorów w podległych im sądach i w tym okresie mogą odwołać z funkcji przewodniczącego wydziału, zastępcy przewodniczącego wydziału, kierownika sekcji oraz sędziego wizytatora. Przepisów art. 11 § 3a zdanie drugie, zdanie trzecie i zdanie czwarte ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się.

Art. 19. 1. Prezesi wojskowych sądów okręgowych i wojskowych sądów garnizonowych oraz ich zastępcy powołani na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, mogą zostać odwołani przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, w okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, bez zachowania wymogów określonych w art. 11 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Prezesi sądów wojskowych powołani na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zaś prezesi wojskowych sądów okręgowych i wojskowych sądów garnizonowych powołani po raz pierwszy na podstawie art. 11 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w okresie 6 miesięcy od dnia powołania, dokonają przeglądu stanowisk funkcyjnych przewodniczących wydziałów, kierowników sekcji, a także sędziów wizytatorów w podległych im sądach i w tym okresie mogą odwołać z funkcji przewodniczącego wydziału, kierownika sekcji oraz sędziego wizytatora.

Art. 20. 1. Sędziego przeniesionego w stan spoczynku z przyczyn, o których mowa w art. 71 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, który nie ukończył 60. roku życia w przypadku kobiety, a 65. roku życia w przypadku mężczyzny, Minister Sprawiedliwości kieruje, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, na badanie przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który wydaje orzeczenie o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, dalszej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, albo zdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Przepisy art. 71d i art. 71f ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje na trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, sędzia pozostaje w stanie spoczynku.

3. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje na dalszą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, sędzia pozostaje w stanie spoczynku. Przepisy art. 71c § 3 i 4, art. 71d i art. 71f ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku wydania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczenia o zdolności do pełnienia obowiązków sędziego przepis art. 71c § 4 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się odpowiednio.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do prokuratorów, z tym że uprawnienia Ministra Sprawiedliwości i Krajowej Rady Sądownictwa przysługują Prokuratorowi Generalnemu.

Art. 21. 1. Sędziego Sądu Najwyższego przeniesionego w stan spoczynku z przyczyn, o których mowa w art. 31 § 3 ustawy zmienianej w art. 7, który nie ukończył 60. roku życia w przypadku kobiety, a 65. roku życia w przypadku mężczyzny, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej kieruje, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, na badanie przeprowadzane przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który wydaje orzeczenie o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, dalszej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, albo zdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Przepisy art. 32d i art. 32f ustawy zmienianej w art. 7, stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje na trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, sędzia pozostaje w stanie spoczynku.

3. Jeżeli orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje na dalszą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, która nie ma charakteru trwałego, sędzia pozostaje w stanie spoczynku. Przepisy art. 32c § 3 i 4, art. 32d i art. 32f ustawy zmienianej w art. 7, stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku wydania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczenia o zdolności do pełnienia obowiązków sędziego przepis art. 32c § 4 ustawy zmienianej w art. 7, stosuje się odpowiednio.

Art. 22. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 41 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 41 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisu upoważniającego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 23. Do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 41 § 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, sprawy przydziela przewodniczący wydziału zgodnie z dotychczasowymi przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 41 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, z tym że do przydziału spraw rozpoznawanych na podstawie ustawy zmienianej w art. 4, stosuje się przepis art. 351 tej ustawy oraz przepisy wykonawcze wydane na jego podstawie, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 24. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 78 § 5 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 78 § 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 25. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 43 § 19 ustawy zmienianej w art. 3, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 43 § 19 ustawy zmienianej w art. 3,

w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 26. Przepis art. 37h ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się po raz pierwszy do informacji rocznych o działalności sądów składanych za rok 2017.

Art. 27. Przepisy art. 87 ustawy zmienianej w art. 1, art. 28 ustawy zmienianej w art. 5 oraz art. 104 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, a także wzory formularzy oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w art. 88 ustawy zmienianej w art. 1, oraz w art. 105 ustawy zmienianej w art. 10, stosuje się po raz pierwszy do oświadczeń o stanie majątkowym składanych według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. Do oświadczeń majątkowych składanych do dnia 31 grudnia 2017 r. stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 28. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2017 r.